

E n'ùjko, cō tē saas̄ po jaan máló
te tē ljikestit e sai dũkoj mo baarr
e dittēt i bēri tē ŷeŷa mōo se n̄ijj,
 Kakjō pas to gijri mō štun rēndesii
 mo tē trēmburit cō i dilj nká vot-
 [tējia
sá bora špressen tō ngjittēsa ntōr
 [ciukat.

E si nōriu cē mbjēō petkō me hiir,
 nd'i viōn motti cē bieri gjōen, i
 [sdreōur
 noeriit mosso mbē ghōljm ljottēsii
 [bunaar:

Aštū mē bēri stenia e pá-ampui
ce tuke m'arōur ngkraagh mō daalj
 [e daalj
mē štinoj nká 's is̄ dieli tē skōlj-
 [kijj].

Nd' at cē drēpōšt u sdrēpēsa mbē tē
 [raar
m' u fānē si para sivet nē ūerii
cē dũkej rrōghul prei tē kjēttēmit
 [gjoor.

Kūr te škrettia e maōo u ketē pec
Ōirra: Mō tē kjoša truar, mē ndigh,
 [e miir
o niin nō buurr vērtēt ē cē ti seo.

Jo buurr, m' u pērgjēgj, por buurr
 [kjōva
e prindēt im' Lombardēra attā kjeen
e Mantuon tē di pattētīn per ghoor.
Sub Julio ljēva vonu e rrōva Rroom
nēn Aughustīn e miir kūr Perēndii

Gjēla kīs tē gkōnēstērlja e tē rrēmo.
Poeta kjēva e kēntōva tē drōkjēmin
biir tē Ankiŷit, zilji ērō nkā Troja
 [gkun.

pas cō ili ghavnaar ndē tē kjē die-
Por ti pse priro te kētō tē kēkje?
psē nēnk ngjitte tek i ēndēmi māl̄j
e' ēst tē ŷēnit e ndiotta e ngkā
 [gharējo?

< Poka ti jee Virgili, ai krūa dēljijr
nkā mburōn i sē ōenes ljume i gjeer?
i dūrōm bālōt m' u pērgjēgja uno.

Ed una lupa, cho di tutto brame
 Sembiava carca nella sua magrezza,
 E molte genti fe' già viver grame.
 Questa mi porse tanto di gravezza
 Con la paura, che uscìa di sua vista,

Ch'io perdoi la speranza dell' al-
 [tezza.

E quale è quei che volentieri ac-
 [quista,

E giugne il tempo che perder lo
 [faco,

Che in tutti i suoi pensier piugno
 [e s'attrista;

Tal mi fece la bestia senza paco,
 Che, venendomi incontro, a poco

[a poco
 Mi ripingeva là ove il sol tace.

Mentre ch'io rovinava in basso loco,

Dinanzi agli occhi mi si fu offerto
 Chi per lungo silenzio parea fioco.

Quand'io vidi costui nel gran deserto,
 Miserero di me, gridai a lui,

Qual che tu sii, od ombra od uomo
 [certo.

Risposemi: Non uomo, uomo già fui,

E li parenti miei furon Lombardi,
 E Mantovani per patria ambidui.

Nacqui *sub Julio*, ancorchè fosse tardi,
 E vissi a Roma sotto il buon Au-

[gusto,
 Al tempo degli Dei falsi e bugiardi.

Poeta fui, e cantai di quel giusto
 Figliuol d' Anchise, che venne da

[Troia,
 Poichè il superbo Ilion fu combusto.

Ma tu perchè ritorni a tanta noia?
 Perchè non sali il dilettoso monte

Ch'è principio e cagion di tutta
 [gioia?

Or so' tu quel Virgilio, e quella fonte,
 Che spande di parlar sì largo fiume?

Risposi lui con vergognosa fronte.